

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Fliesen-Zentrum Deutschland GmbH

Strona pozwana: Hauptzollamt Regensburg

Sentencja

Analiza pytania prejudycjalnego przedstawionego przez sąd odsyłający nie wykazała istnienia żadnych okoliczności, które mogłyby wpłynąć na ważność rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 917/2011 z dnia 12 września 2011 r. nakładającego ostateczne cło antydumpingowe i stanowiącego o ostatecznym pobraniu tymczasowego cła nałożonego na przywóz płytek ceramicznych pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej.

⁽¹⁾ Dz.U. C 78 z 15.3.2014.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 9 września 2015 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Korkein oikeus – Finlandia) – Christophe Bohez/Ingrid Wiertz

(Sprawa C-4/14) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne — Współpraca sądowa w sprawach cywilnych — Rozporządzenie (WE) nr 44/2001 — Artykuł 1 ust. 2 i art. 49 — Jurysdykcja i wykonywanie orzeczeń sądowych w sprawach cywilnych i handlowych — Dziedziny wyłączone — Prawo rodzinne — Rozporządzenie (WE) nr 2201/2003 — Artykuł 47 ust. 1 — Jurysdykcja oraz uznawanie i wykonywanie orzeczeń w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej — Orzeczenie o prawie do osobistej styczności z dzieckiem nakazujące zapłatę kary pieniężnej — Egzekucja kary pieniężnej]

(2015/C 363/07)

Język postępowania: fiński

Sąd odsyłający

Korkein oikeus

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Christophe Bohez

Strona pozwana: Ingrid Wiertz

Sentencja

1) Artykuł 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych należy interpretować w ten sposób, że rozporządzenie to nie ma zastosowania do spraw dotyczących egzekucji w jednym państwie członkowskim kary pieniężnej przewidzianej w orzeczeniu wydanym w innym państwie członkowskim, dotyczącym prawa do pieczy na dzieckiem i prawa do osobistej styczności z dzieckiem, w celu zapewnienia współpracy osoby, pod której pieczę dziecko pozostaje, w realizacji prawa do osobistej styczności z dzieckiem.

- 2) Egzekucja kary pieniężnej zasądzonej przez sąd państwa członkowskiego pochodzenia, który orzekł co do istoty w kwestii prawa do osobistej styczności z dzieckiem, w celu zapewnienia efektywnej realizacji tego prawa, mieści się w ramach tego samego systemu wykonawczego co orzeczenie o prawie do osobistej styczności z dzieckiem, którego realizację ta kara pieniężna ma zabezpieczać, i w związku z tym stwierdzenie jej wykonalności następuje w oparciu o przepisy rozporządzenia Rady (WE) nr 2201/2003 z dnia 27 listopada 2003 r. dotyczącego jurysdykcji oraz uznawania i wykonywania orzeczeń w sprawach małżeńskich oraz w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej, uchylającego rozporządzenie (WE) nr 1347/2000.
- 3) W systemie rozporządzenia nr 2201/2003 orzeczenia sądów zagranicznych nakazujące zapłatę kary pieniężnej podlegają wykonaniu w państwie członkowskim wykonania tylko pod warunkiem, że wysokość tej kary została ostatecznie określona przez sąd państwa członkowskiego pochodzenia.

⁽¹⁾ Dz.U. C 71 z 8.3.2014.

**Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 10 września 2015 r. – Komisja Europejska/Rzeczpospolita
Polska**

(Sprawa C-36/14) ⁽¹⁾

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Rynek wewnętrzny gazu ziemnego — Dyrektywa 2009/73/WE — Interwencja państwa w postaci obowiązku stosowania cen dostaw zatwierdzonych przez krajowy organ — Środek nieograniczony w czasie — Brak obowiązkowych kontroli okresowych niezbędnego charakteru tego środka i zasad jego stosowania — Zastosowanie do nieograniczonego kręgu beneficjentów bez dokonywania rozróżnienia ze względu na odbiorców lub sytuacje szczególne — Proporcjonalność)

(2015/C 363/08)

Język postępowania: polski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: K. Herrmann i M. Patakia, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Rzeczpospolita Polska (przedstawiciele: B. Majczyna, pełnomocnik)

Sentencja

- 1) Poprzez stosowanie systemu interwencji państwa w postaci nałożenia obowiązku stosowania przez przedsiębiorstwa energetyczne cen dostaw gazu ziemnego zatwierdzanych przez prezesa Urzędu Regulacji Energetyki, który to obowiązek nie jest ograniczony w czasie, w sytuacji gdy prawo krajowe nie zobowiązuje organów administracji do okresowego badania konieczności i zasad jego stosowania w sektorze gazowniczym z uwzględnieniem stopnia rozwoju tego sektora, oraz który cechuje zastosowanie do nieograniczonego kręgu beneficjentów lub odbiorców bez rozróżnienia pomiędzy odbiorcami oraz bez rozróżnienia sytuacji odbiorców w ramach poszczególnych ich kategorii, Rzeczpospolita Polska uchybiła zobowiązaniom, jakie ciążyą na niej na mocy art. 3 ust. 1 w związku z art. 3 ust. 2 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/73/WE z dnia 13 lipca 2009 r. dotyczącej wspólnych zasad rynku wewnętrznego gazu ziemnego i uchylającej dyrektywę 2003/55/WE.